

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. Karlou Návedlovou, advokátkou, se sídlem Wolkerova 1140/2, Bílovec, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 9. 2025, č. j. 17 Ad 28/2024-110,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 11. 2023, č. j. X (dále jen „rozhodnutí o invalidním důchodu“), snížila od 20. 12. 2023 výši invalidního důchodu žalobce pro invaliditu druhého stupně na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na částku ve výši 10.071 Kč za měsíc, a to podle § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném od 1. 10. 2023 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ve spojení s § 41 odst. 3 téhož zákona.

[2] Žalovaná shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) na základě námitek žalobce částečně změnila rozhodnutí o invalidním důchodu tak, že podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění ve spojení s § 39 odst. 1 téhož zákona žalobci invalidní důchod od 20. 6. 2024 odňala.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Z něj konkrétně dovodil, že žalobce utrpěl v roce 2008 zlomeninu [obsahuje citlivé údaje], která vedla v roce 2020 k [obsahuje citlivé údaje] operaci. Tím, že bolestivost a otok kloubu navzdory operaci přetrvávaly, byla žalobci v roce 2023 provedena [obsahuje

citlivé údaje]. V jejím důsledku pracovní schopnost žalobce poklesla o 50 %. Posudkem Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 4. 8. 2022 (dále jen „první posudek OSSZ“) byl od 22. 6. 2022 s platností do 31. 8. 2022 uznán invalidním ve druhém stupni, přičemž jeho zdravotní postižení bylo podřazeno pod kapitolu XV., oddíl B, položku 13c vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Podle následujícího posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 17. 10. 2023 (dále jen „druhý posudek OSSZ“) došlo ke zlepšení zdravotního stavu žalobce. Přestože příčina nepříznivého zdravotního stavu žalobce zůstala stejná, pokles jeho pracovní schopnosti byl stanoven na 35 %. Tím pádem byl jeho zdravotní stav nově podřazen pod kapitolu XV., oddíl B, položku 13b vyhlášky o posuzování invalidity, což vedlo k vydání rozhodnutí o invalidním důchodu. Posudkový lékař další změnu zdravotního stavu nepředpokládal.

[5] Na základě námitek žalobce byl posléze v námitkovém řízení vypracován posudek Institutu pro posuzování zdravotního stavu ze dne 22. 2. 2024 (dále jen „institut“ a „posudek institutu“), v němž posudkový lékař dospěl k závěru, že v předchozích posudcích OSSZ byla použita nesprávná kritéria, neboť posudkoví lékaři nadhodnotili funkční dopad rozhodující příčiny nepříznivého zdravotního stavu žalobce. [obsahuje citlivé údaje] lze totiž podle něj specificky podřadit pod kapitolu XV., oddíl B, položku 11 vyhlášky o posuzování invalidity. V rámci této kategorie u žalobce stanovil pokles pracovní neschopnosti o 20 %, která však neodpovídá žádnému stupni invalidity. S ohledem na uvedené žalovaná vydala napadené rozhodnutí, kterým žalobci invalidní důchod odňala.

[6] Krajský soud v reakci na žalobcem namítaný nesprávně zjištěný skutkový stav věci nechal zpracovat posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise“ a „posudek posudkové komise“), který potvrdil závěry vyslovené v posudku institutu. Posudková komise ve svém posudku konkrétně vysvětlila, že zdravotní stav žalobce nelze podřadit pod kapitolu XV., oddíl B, položku 13b vyhlášky o posuzování invalidity, protože podstatné omezení funkce dolní končetiny a její celková pohyblivost není srovnatelná s postižením po zlomeninách dolních končetin spočívajícím v těžkých deformitách stehna nebo bérce podle uvedené položky.

[7] V řízení o žalobě žalobce na podporu své žalobní argumentace předložil znalecký posudek vypracovaný MUDr. Milanem Handlem, Ph. D. (dále jen „znalecký posudek“). Z něj vyplývalo, že žalobce měl k 20. 6. 2024 limitován rozsah hybnosti kloubu na nulový stupeň se zachováním částečné pohyblivosti dolního [obsahuje citlivé údaje] kloubu a periferie malých kloubů nohy tak, že byl na rozdíl od zdravé populace omezen ve schopnosti vlastní lokomoce, sebeobsluhy a chůze, a to navíc pouze s pomocí ortopedické hole. Znalec tedy doporučil trvalé snížení zátěže a indikaci invalidního důchodu druhého stupně. Vzhledem k těmto závěrům krajský soud nechal vypracovat doplnění posudku posudkové komise, která však na svých stanoviscích v doplněném posudku setrvala. Mimo jiné konstatovala, že znalec z oboru [obsahuje citlivé údaje] je schopen se vyjádřit k ortopedickému nálezu, léčbě a trvalým následkům úrazu, ale nikoli k dopadům dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na pracovní schopnost a posouzení invalidity.

pokračování

[8] Přestože žalobce navrhl výslech znalce za účelem odstranění rozporů mezi závěry znaleckého posudku a posudku posudkové komise, krajský soud uvedenému návrhu nevyhověl. Na rozdíl od žalobce nedovodil rozpory v uvedených posudcích a měl za to, že znalec dospěl ke stejnému závěru o úrazu žalobce a jeho následné léčbě jako posudková komise, která za rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu žalobce považovala stav po [obsahuje citlivé údaje] vedoucí ke ztuhnutí kloubu. Rozdílnost krajský soud spatřoval toliko v názorech o důsledcích tohoto postižení na žalobcovu pracovní schopnost. K posouzení těchto důsledků a případné invaliditě však podle krajského soudu byla v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o provádění sociálního zabezpečení“), příslušná posudková komise a nikoli znalec z oboru traumatologie. Důvody k ustanovení znalce z oboru posudkového lékařství přitom nedovodil, neboť posudek posudkové komise byl úplný, přesvědčivý a bezrozporný. Dokazování žalobcem předloženými lékařskými zprávami pak krajský soud neprovedl, neboť se netýkaly zdravotního stavu žalobce ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ale jeho aktuálního zdravotního stavu.

[9] Krajský soud v napadeném rozsudku dále připomněl, že posouzení nároku na invalidní důchod je závislé na odborném lékařském posouzení, k čemuž je pro účely soudního přezkumu příslušná posudková komise, jejíž posudek je rozhodujícím důkazním prostředkem v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádný pochyby, a pokud současně neexistují jiné skutečnosti či důkazy, které by zpochybňovaly jeho správnost. Posudková komise se musí vypořádat se všemi rozhodnými okolnostmi, včetně uplatněných námitek, a své závěry náležitě odůvodnit s tím, že posudek posudkové komise musí splňovat náležitosti podle § 7 vyhlášky o posuzování invalidity.

[10] Posudek posudkové komise podle krajského soudu předmětným požadavkům odpovídal, protože měl všechny náležitosti, byl úplný, přesvědčivý a nevzbuzoval žádné pochyby. Posudková komise jednala v řádném složení, za přítomnosti specialisty s odborností ortopedie, své závěry náležitě a srozumitelně odůvodnila, přičemž se shodla se závěry obsaženými v posudku institutu. Krajský soud tudíž označil její závěry za logické a nerozporné s nálezy odborných ošetřujících lékařů a se znaleckým posudkem. Skutečnost, že žalobce nebyl při posouzení zdravotního stavu institutem vyšetřen, byla podle krajského soudu zhojena posudkovou komisí, jejíž ortoped žalobce vyšetřil. Zdravotní stav žalobce se sice nezměnil, ale v posudku posudkové komise bylo vysvětleno, že posudkový lékař jej v druhém posudku OSSZ v důsledku posudkového omylu zařadil do chybné kategorie. Na základě shora uvedeného tak krajský soud ve shodě s žalovanou dospěl k závěru, že žalobce nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť jeho pracovní schopnost poklesla pouze o 20 %.

III.

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku jeho invalidity, když mechanicky převzal závěry posudku posudkové komise, aniž by zohlednil reálné dopady jeho zdravotního stavu na možnost pracovního uplatnění. Ze

správního spisu přitom vyplývá, že stěžovatel vzhledem ke svému zdravotnímu stavu není schopen pracovat na plný úvazek, čímž je jeho konkurence na trhu práce výrazně snížena. Navíc většina zaměstnavatelů kvůli zákonným výhodám u invalidních zaměstnanců požaduje doložení statusu invalidity. K tomu však krajský soud vůbec nepřihlédl. Mimoto i podle judikatury Nejvyššího správního soudu není při posuzování invalidity rozhodné pouze medicínské hodnocení diagnózy, ale i její funkční dopad na pracovní schopnost posuzované osoby.

[13] Krajskému soudu stěžovatel vytýká i vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž v napadeném rozsudku vycházel, nemá oporu ve spise, nebo je s ním v rozporu. Uvedené pochybení spatřuje v tom, že krajský soud nenechal vypracovat revizní znalecký posudek, přestože existovaly zásadní rozpory mezi posudkem posudkové komise a znaleckým posudkem předloženým stěžovatelem. Stěmito rozpory se současně v napadeném rozsudku přesvědčivě nevypořádal. Na místo toho převzal závěry posudku posudkové komise, i když posudková komise není nezávislým znalcem, takže na závaznost jejího posudku nelze nahlížet jako na závazné stanovisko. Kromě toho ve stěžovatelem předloženém znaleckém posudku je podrobně popsáno funkční omezení jeho pohybového aparátu a dopad tohoto omezení na jeho pracovní schopnost. Krajský soud tak podle stěžovatelova mínění porušil zásadu úplnosti dokazování podle § 77 odst. 2 s. ř. s., čímž napadený rozsudek zatížil vadou mající vliv na zákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[14] Napadený rozsudek konečně stěžovatel považuje rovněž za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Má za to, že se v něm krajský soud nevypořádal se stěžejními žalobními námitkami a blíže se nezabýval předloženým znaleckým posudkem. Z napadeného rozsudku podle stěžovatele není konkrétně patrné, proč krajský soud měl závěry posudkové komise za přesvědčivější než závěry obsažené ve znaleckém posudku. Krajský soud se toliko omezil na formální konstatování bez detailnější identifikace odborných nedostatků a rozporů. Absence jasného a přezkoumatelného hodnocení důkazů proto podle názoru stěžovatele odporuje požadavku na řádné a přezkoumatelné odůvodnění.

IV.

[15] Žalovaná ke kasační stížnosti pouze uvedla, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem, a ve zbytku odkázala na své vyjádření k žalobě a ke všem posudkům.

V.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Jedná se totiž o věc důchodového pojištění, v níž před krajským soudem podle § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhodoval specializovaný samosoudce. K problematice vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele* vyložil.

[17] Podstatný přesah stěžovatelových vlastních zájmů ve smyslu těchto judikатурních závěrů nicméně Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci nedovodil, a kasační stížnost

pokračování

proto nepřijal k meritornímu přezkumu. Ostatně ani stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvádí.

[18] Jak již shora uvedeno, stěžovatel mimo jiné namítal, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Problematika nedostatků soudních rozhodnutí spočívající v chybějících či nedostatečných důvodech je v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Podle této judikatury jsou nepřezkoumatelná zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení. Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[19] Uvedeným judikturním požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí však napadený rozsudek vyhovuje. Krajský soud v něm dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, předstřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Stěžovateli přitom nelze přisvědčit v tom, že by se nezabýval některými stěžejními žalobními námitkami. Koneckonců ani stěžovatel v kasační stížnosti blíže neuvádí, která žalobní námitka byla opomenuta. K obsahu znaleckého posudku se krajský soud vyjádřil v odst. 12. napadeného rozsudku a k namítaným rozporům znaleckého posudku a posudku posudkové komise v odst. 14. napadeného rozsudku, aniž však rozpory či jiné nedostatky uvedených posudků dovodil. Důvody, pro které přihlédl k závěrům posudku posudkové komise, krajský soud vyložil v odst. 16. až 19. napadeného rozsudku. Z napadeného rozsudku je tedy zcela evidentní, k jakým závěrům krajský soud dospěl a proč nepovažoval žalobní argumentaci za důvodnou. Úvahy v něm obsažené jsou co do formy logické a vnitřně nerozporné. Stěžovatelův nesouhlas se závěry krajského soudu pak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezakládá.

[20] Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká, že nenechal za účelem odstranění rozporů mezi znaleckým posudkem a posudkem posudkové komise zpracovat revizní znalecký posudek. Přestože stěžovatel uvedenou námitku v kasační stížnosti chybně podřazuje pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., svou povahou spadá taktéž pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je totiž vyhrazen jen pro procesní vady řízení před správními orgány. Žádné takové námitky však stěžovatel v kasační stížnosti neuplatnil.

[21] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že je-li posudek posudkové komise zpochybněn posudkem znalce navrženým jako důkaz žalobcem (srov. § 127a občanského soudního řádu), je povinností krajského soudu vyžádat si srovnávací posudek od jiné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pokud nepřistoupí

k výsledku znalce a členů posudkové komise za účelem vysvětlení a odstranění rozporů ve smyslu § 127 odst. 2 občanského soudního řádu (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 Ads 12/2013-22).

[22] Kromě toho Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že není povinností soudu provést všechny důkazy navržené účastníkem řízení, avšak soud vždy musí náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navržený důkaz neprovedl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72). V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). V rozsudku ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, Nejvyšší správní soud shrnul, že „*neakceptování návrhu na provedení důkazů lze současně založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Absence věcné úvahy soudu, proč považuje navržené důkazy za nadbytečné, pak může být překlenuta pouze v případě zjevně irelevantních důkazních návrhů.*“

[23] Krajský soud přitom v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že mezi znaleckým posudkem a posudkem posudkové komise neexistují rozpory, který by odůvodňovaly provést žalobcem navržený výsledek znalce (viz odst. 14. napadeného rozsudku). Pro nadbytečnost tak tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl. Předmětné úvahy v napadeném rozsudku konkrétně odůvodnil tím, že znalec dospěl ke stejnému závěru o úrazu žalobce a jeho následné léčbě jako posudková komise, která za rozhodující příčinu nepříznivého zdravotního stavu žalobce považovala stav po [obsahuje citlivé údaje] vedoucí ke ztuhnutí kloubu. Stěžovatel přitom rozdílnost závěrů spatřoval v názorech o důsledcích tohoto postižení na žalobcovu pracovní schopnost. Krajský soud však zdůraznil, že k posouzení těchto důsledků a případné invalidity v souladu s § 4 odst. 2 zákona o provádění sociálního zabezpečení je povolána posudková komise, a nikoli znalec z oboru [obsahuje citlivé údaje], který vypracoval stěžovatelem předložený znalecký posudek. Ze stejného důvodu krajský soud nepřistoupil ani k ustanovení znalce z oboru posudkového lékařství, neboť posudek posudkové komise považoval za úplný, přesvědčivý a bezrozporný. Tento svůj postup v napadeném rozsudku řádně vysvětlil, jak vyžaduje i výše citovaná ustálená judikatura kasačního soudu. K porušení doktríny opomenutých důkazů ze strany krajského soudu nedošlo. Ani uvedená argumentace nezakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[24] Namítá-li v této souvislosti stěžovatel také to, že krajský soud mechanicky a bez kritického hodnocení převzal závěry posudku posudkové komise, který je třeba hodnotit jako každý jiný důkaz, pak i k této problematice se již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjádřil. Zastává názor, že posouzení vzniku a rozsahu invalidity je otázkou odbornou (medicínskou), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003-54, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58). Při přezkumu rozhodnutí týkajících se

pokračování

invalidního důchodu je tedy úkolem správních soudů vyhodnotit, zda je z výsledků posouzení zdravotního stavu účastníka, zejména z posudků posudkové komise vypracovaných v průběhu řízení o žalobě, zřejmé, že (i) byl stav žadatele o invalidní důchod komplexně posouzen (ii) na základě úplné zdravotnické dokumentace (iii) s přihlédnutím ke všem tvrzeným obtížím a zda (iv) je posudkový závěr náležitě, přesvědčivě a srozumitelně zdůvodněn (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2021, č. j. Ads 252/2020-25, či ze dne 25. 8. 2022, č. j. 1 Ads 156/2021-43).

[25] Z judikatury Nejvyššího správního soudu současně plyne, že posudek posudkové komise je v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Je tedy nezbytné, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi a své posudkové závěry, na nichž posouzení invalidity závisí, náležitě odůvodnila tak, aby byly přesvědčivé i pro soud, který nemá (a ani nemůže mít) odborné lékařské znalosti (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 5 Ads 158/2016-57). Posudek posudkové komise soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 77 odst. 2 s. ř. s., s ohledem na jeho mimořádný význam v tomto řízení však bývá důkazem rozhodujícím, nevzbuzuje-li z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Ads 49/2003-136).

[26] Krajský soud tak zcela v souladu s uvedenou judikaturou vycházel z posudku posudkové komise, který považoval za určitý, úplný a přesvědčivý, což v napadeném rozsudku náležitě zdůvodnil (viz odst. 16. až 19. napadeného rozsudku). Z tohoto důvodu nepochybil, pokud posudku posudkové komise přiznal postavení rozhodující důkazního prostředku. Ve světle této judikatury je tudíž zcela bezpředmětná argumentace stěžovatele, který krajskému soudu vytýká, že otázku invalidity nesprávně posoudil. Krajskému soudu totiž nepříslušelo nad rámec závěrů vyplývajících z posudku posudkové komise hodnotit dopady zdravotního stavu stěžovatele na jeho pracovní uplatnění, či posuzovat funkční dopad jeho diagnózy. K tomu sám nemá dostatek odbornosti a uvedené je naopak věci posouzení ze strany posudkové komise, která potřebnou odborností disponuje.

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v postupu krajského soudu nezjistil žádné procesní pochybení s dopadem do stěžovatelových práv či nesprávné posouzení některé otázky, která dosud judikaturou řešena nebyla, či je v judikatuře řešena rozdílně. Ustálená a bezrozporná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stěžovatelovy argumenty, a důvod k přijetí kasační stížnosti k meritornímu přezkumu proto není dán.

VI.

[28] Kasační stížnost tudíž podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Nejvyšší správní soud ji proto odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel

v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšná žalovaná v řízení o kasační stížnosti, jedná-li se o všech důchodového pojištění, taktéž nemá na náhradu nákladů řízení právo. Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení rozhodl, jak uvedeno ve II. výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu